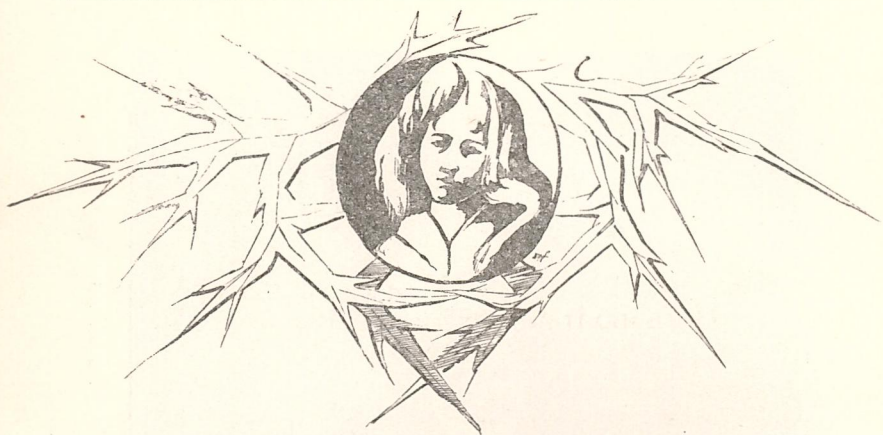

Благодѣтели.

I.

Това бѣше прѣзъ врѣме на войната.

Бѣше зима. Валѣше снѣгъ. Духаше остъръ, студенъ вѣтъръ.

Пжтувахъ въ единъ отъ Софийскитѣ трамваи. Колата бѣше прѣпълнена. До менъ стояха двама мжже, добрѣ охранени, добрѣ облечени. Насрѣща ми — двѣ жени и тѣ доволни отъ живота. Тѣ почнаха да се разговарятъ.

— Лошо врѣме, — подкачи едната отъ женитѣ, — а сега има толкова много нещастни и нуждающи се!

— Право е, — забѣлѣжи единъ отъ мжжетѣ. — Злото е доста голѣмо, но и на него се намира цѣръ. Малко ли се грижи държавата за бѣднитѣ? Не по-малко вършатъ и благотворителнитѣ дружества.

— Така е, — добави вториятъ мжжъ. — Азъ вече втори пжтъ подарявамъ по хиляда лева на благотворителното дружество „Милосърдие“.

— Не може да се отрече, че даваме, — продължи втората жена. Внасяме въ това дружество, внасяме и въ други, които иматъ за задача да подпомагатъ бѣднитѣ. Азъ съмъ членка на три такива дружества и не малко пари съмъ внесла, не малко врѣме съмъ изгубила да ходя на засѣданията имъ.